

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

w kontekście ograniczonych środków finansowych oraz przez co również Unia ma duże trudności w dotrzymaniu obietnic dotyczących zwiększenia przewidywalności pomocy; utrzymuje, że na wszystkich etapach przygotowywania i przekazywania wsparcia budżetowego UE należy skupić się na specyficznych obszarach oferujących największą wartość dodaną;

57. zachęca Komisję do uwrażliwienia opinii publicznej na ryzyko wynikające ze stosowania wsparcia budżetowego, przy jednoczesnym podkreśleniu pozytywnego wpływu wsparcia budżetowego na uniezależnianie się partnerów;

58. wzywa UE i jej państwa członkowskie do dalszego propagowania udzielanego przez nie wsparcia finansowego z zachowaniem bezpieczeństwa oraz jednocześnie do udzielania wsparcia konsultacyjnego przy technokratycznym administrowaniu finansami publicznymi;

59. podkreśla, że lepsza koordynacja ma na celu optymalizację rozdziału zasobów, usprawnienie wymiany najlepszych wzorców i zwiększenie skuteczności wsparcia budżetowego;

60. uważa, że Unia powinna uznać i wykorzystać wartość dodaną, jaką przynosi jej silna pozycja polityczna oraz potencjalnie szeroki zakres unijnego działania, przy zapewnieniu wpływu politycznego proporcjonalnego do udzielanego wsparcia finansowego;

61. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Priorytety w odniesieniu do infrastruktury energetycznej na 2020 r. i w dalszej perspektywie

P7_TA(2011)0318

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie priorytetów w odniesieniu do infrastruktury energetycznej na 2020 r. i w dalszej perspektywie (2011/2034(INI))

(2013/C 33 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Priorytety w odniesieniu do infrastruktury energetycznej na 2020 r. i w dalszej perspektywie - plan działania na rzecz zintegrowanej europejskiej sieci energetycznej” (COM(2010)0677),
- uwzględniając dokument roboczy Komisji w sprawie oceny skutków w zakresie priorytetów w odniesieniu do infrastruktury energetycznej na 2020 r. i w dalszej perspektywie - plan działania na rzecz zintegrowanej europejskiej sieci energetycznej (SEC(2010)1395),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Energia 2020 – strategia na rzecz konkurencyjnego, zrównoważonego i bezpiecznego sektora energetycznego” (COM(2010)0639),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010) 2020),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Energia odnawialna: dążenie do osiągnięcia celu na rok 2020” (COM(2011)0031),
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16.

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Analiza możliwości zwiększenia celu 20-procentowej redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz ocena ryzyka ucieczki emisji” (COM(2010)0265),
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.” (COM(2011)0112),
- uwzględniając trzeci pakiet legislacyjny dotyczący rynku wewnętrznego w dziedzinie energii, zatytułowany „Energiczna Europa: realny rynek i bezpieczne dostawy” ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 994/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa efektywnie korzystająca z zasobów – inicjatywa przewodnia strategii Europa 2020” (COM(2011)0021),
- uwzględniając decyzję 1364/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. ustanawiającą wytyczne dla transeuropejskich sieci energetycznych oraz uchylającą decyzję 96/391/WE i decyzję 1229/2003/WE ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 663/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające program wspomagania naprawy gospodarczej poprzez przyznanie pomocy finansowej Wspólnoty na projekty w dziedzinie energetyki ⁽⁴⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji w sprawie realizacji programu transeuropejskich sieci energetycznych w latach 2007-2009 (COM(2010)0203),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie wykorzystania technologii informacyjno-komunikacyjnych (TIK) do ułatwienia przejścia na energooszczędną i niskoemisyjną gospodarkę ⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej do Rady i Parlamentu Europejskiego: Energia. Polityka energetyczna dla Europy (COM(2007)0001),
- uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej do Rady i Parlamentu Europejskiego: Plan Połączeń Priorytetowych (COM(2006)0846),
- uwzględniając dyrektywę 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającą dyrektywę 2003/54/WE ⁽⁶⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającą dyrektywę 2003/55/WE ⁽⁷⁾,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. zatytułowaną „W kierunku nowej strategii energetycznej dla Europy na lata 2011–2020” ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 211 z 14.8.2009.

⁽²⁾ Dz.U. L 295 z 12.11.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 262 z 22.9.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 200 z 31.7.2009, s. 31.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 81 E z 15.3.2011, s. 107.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 55.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 94.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0441.

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

- uwzględniając własną rezolucję z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie zmiany planu działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii ⁽¹⁾,
 - uwzględniając własną rezolucję z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie strategii „Europa 2020” ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 194 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 170 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Unia ma powinność przyczynić się do tworzenia i rozwoju transeuropejskich sieci w infrastrukturach transportu, telekomunikacji oraz energetyki,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, jak również Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0226/2011),
- A. mając na uwadze, że największe wyzwania energetyczne stojące przed nami to przeciwdziałanie zmianie klimatu, zwiększenie bezpieczeństwa energetycznego i autonomii energetycznej przy jednoczesnym ograniczeniu ogólnego zużycia energii oraz przywozu paliw kopalnych i uzależnienia od nich, realizacja konkurencyjnego wewnętrznego rynku energii oraz zapewnienie powszechnego dostępu do trwałych, przystępnych cenowo i bezpiecznych źródeł energii,
- B. mając na uwadze, że wspólna polityka energetyczna na szczeblu europejskim budowana jest wokół wspólnego celu, jakim jest zapewnienie stałej, fizycznej dostępności produktów i usług energetycznych na rynku, w cenach przystępnych dla wszystkich konsumentów (prywatnych i przemysłowych),
- C. mając na uwadze konieczność zapewnienia bezpieczeństwa dostaw i konsolidacji solidarności pomiędzy państwami członkowskimi w sytuacjach, kiedy jedno państwo członkowskie stoi w obliczu kryzysu energetycznego,
- D. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony ustanawia odrębną podstawę prawną dla rozwoju polityki energetycznej UE, która wspiera skuteczne wzajemne powiązania sieci energetycznych niezbędne do osiągnięcia innych celów UE w zakresie polityki energetycznej (funkcjonowanie rynku energetycznego, efektywność energetyczna i odnawialne źródła energii, bezpieczeństwo dostaw oraz dywersyfikacja źródeł energii i form dostaw),
- E. mając na uwadze fakt, że nie została przeprowadzona w odpowiednim czasie modernizacja, udoskonalenie, wzajemne połączenie ani dostosowanie infrastruktury energetycznej Unii do bardziej zrównoważonego modelu produkcji, przesyłu i zużycia energii, co mogłoby poddać wątpliwości zdolność osiągnięcia celów w zakresie energii i zmian klimatu do roku 2020, a szczególnie tych dotyczących włączenia odnawialnych źródeł energii i zwiększenia ich udziału, oraz utrudnić realizację długoterminowych celów UE w zakresie ograniczenia do roku 2050 emisji gazów cieplarnianych o 80-95 %,
- F. mając na uwadze, że planowanie inwestycji infrastrukturalnych i podejmowanie decyzji z nimi związanych powinny wspierać scenariusze długoterminowe uwzględniające spodziewane rezultaty oraz potrzeby dodatkowe w zakresie rozwoju technicznego,
- G. mając na uwadze, że włączenie odnawialnych źródeł energii będzie wymagało pewnych dostosowań europejskiej infrastruktury energetycznej, zarówno na szczeblu przesyłu, jak i dystrybucji,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0485.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0068.

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

- H. mając na uwadze, że potrzebny jest otwarty, przejrzysty, zintegrowany i konkurencyjny unijny rynek energii, aby osiągnąć konkurencyjne ceny energii oraz zapewnić bezpieczeństwo dostawy i trwałość oraz efektywne upowszechnienie na dużą skalę odnawialnych źródeł energii, a także mając na uwadze, że pełne wprowadzenie takiego rynku nadal pozostaje ważnym wyzwaniem dla wszystkich państw członkowskich,
- I. mając na uwadze, że kluczowe znaczenie terminowego i pełnego wdrożenia obowiązujących przepisów, w tym ram regulacyjnych wymaganych w ramach trzeciego pakietu dotyczącego wewnętrznego rynku energii, a także odpowiedniego zgłaszania inwestycji w infrastrukturę energetyczną, oczekując wyroku Trybunału Sprawiedliwości ⁽¹⁾, tak aby uzyskać ogólny obraz ewentualnych luk po stronie popytu i podaży, jak również przeszkód dla inwestycji;
- J. mając na uwadze, że w kontekście celu 10 % połączeń wzajemnych ustanowionego na posiedzeniu Rady Europejskiej w Barcelonie w 2002 r. przepustowość połączeń wzajemnych między państwami członkowskimi lub ich dostępność nadal jest niedostateczna na jednej trzeciej terytorium Unii, i mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie i regiony pozostają w dalszym ciągu odizolowane i uzależnione od jednego dostawcy, co uniemożliwia faktyczną integrację rynków i przepływów energii,
- K. mając na uwadze, że należy uwzględnić szczególne wymogi w kontekście infrastruktury energetycznej wysp i regionów najbardziej oddalonych, takich jak Wyspy Kanaryjskie, Madera, Azory i francuskie regiony najbardziej oddalone,
- L. mając na uwadze, że sieć transportu energii w Europie Południowo-Wschodniej nie jest tak gęsta, jak na pozostałym obszarze kontynentu,
- M. mając na uwadze, że alternatywne trasy dostaw i tranzytu oraz nowe połączenia wzajemne są ważne, aby zapewnić rzeczywistą solidarność między państwami członkowskimi,
- N. mając na uwadze, że w sposób szczególny należy skoncentrować się na tych projektach, które nie zostały jeszcze sfinalizowane, a UE wybrała je jako projekty priorytetowe zgodnie z decyzją 1364/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. ustanawiającą wytyczne dla transeuropejskich sieci energetycznych oraz uchylającą decyzję 96/391/WE i decyzję 1229/2003/WE,
- O. mając na uwadze, że trzeci pakiet energetyczny ustanowił ramy prawne, które powinny poprawić konkurencyjność na rynku energii,
- P. mając na uwadze, że planowana obecnie infrastruktura energetyczna musi być spójna z potrzebami rynkowymi oraz z długoterminowymi celami UE w zakresie klimatu i energii, jak również ich realizacją w ramach różnych krajowych polityk energetycznych, przy czym należy nadać priorytet tym źródłom energii, które nie powodują kosztów społecznych i środowiskowych,
- Q. mając na uwadze, że niezbędne jest zwiększenie inwestycji w zdolności przesyłowe w odniesieniu do gazu i energii elektrycznej, pamiętając jednocześnie o unijnych celach energetycznych „20-20-20” oraz o nowym, wysoce zdekarbonizowanym otoczeniu energetycznym po 2020 r.,
- R. mając na uwadze, że budowanie infrastruktury energetycznej ma strategiczne znaczenie w spełnieniu celów strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych (plan EPSTE),

⁽¹⁾ Sprawa C-490/10 Parlament przeciwko Radzie dotycząca rozporządzenia (UE, Euratom) nr 617/2010 w sprawie zgłaszania projektów inwestycyjnych dotyczących infrastruktury energetycznej.

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

- S. mając na uwadze, że efektywność energetyczna stanowi ważne i wydajne narzędzie służące zapewnieniu zrównoważonej przyszłości energetycznej; poprzez ograniczenie zapotrzebowania na energię można również zmniejszyć uzależnienie od przywozu oraz przenoszenie zakładów w odpowiedzi na rosnące koszty, jak również poprzez przemyślane inwestowanie w istniejące i nowe infrastruktury można ograniczyć zapotrzebowanie na prywatne i publiczne inwestycje w infrastrukturę energetyczną,
- T. mając na uwadze, że inteligentne sieci dają istotną możliwość wydajnego powiązania produkcji energii, jej przesyłu i dystrybucji z użytkownikami, poprawiając racjonalne użytkowanie energii i zwiększając tym samym efektywność energetyczną,
- U. mając na uwadze, że zwiększenie przepustowości połączeń wzajemnych między systemami gazowymi wzdłuż osi południowo-zachodniej w ramach korytarza Północ-Południe umożliwi bezpieczeństwo energetyczne UE zarówno w oparciu o zdolności w zakresie przywozu skroplonego gazu ziemnego, jak i podziemne składowanie na Półwyspie Iberyjskim, co przyczyni się do bezpieczeństwa energetycznego UE i stanowić będzie ważny krok na drodze do utworzenia prawdziwie zintegrowanego wewnętrznego rynku energii,
- V. mając na uwadze, że długie procedury udzielania zezwoleń oraz brak koordynacji między organami administracji mogą spowodować poważne opóźnienia i dodatkowe koszty, szczególnie w przypadku projektów transgranicznych,
- W. mając na uwadze, że długie procedury udzielania zezwoleń oraz brak instrumentów podziału kosztów i korzyści w przypadku działań transgranicznych to zasadnicza przeszkoda dla rozwoju transgranicznych projektów infrastrukturalnych,
- X. mając na uwadze, że należy zapewnić wysokiej jakości debatę publiczną oraz należy uwzględnić europejskie ustawodawstwo w dziedzinie ochrony środowiska,
- Y. mając na uwadze, że organy regulacji odgrywają ważną rolę w tworzeniu zorientowanego na konsumenta, zintegrowanego i konkurencyjnego wewnętrznego rynku energii,
- Z. mając na uwadze, że zgodnie z komunikatem Komisji „Priorytety w odniesieniu do infrastruktury energetycznej na 2020 r. i w dalszej perspektywie – plan działania na rzecz zintegrowanej europejskiej sieci energetycznej”, w ciągu najbliższych dziesięciu lat potrzeba będzie 200 mld euro na sfinansowanie koniecznych inwestycji w infrastrukturę energetyczną; mając na uwadze, że połowa tej sumy powinna pochodzić od państw członkowskich,
- AA. mając na uwadze, że narzędzia rynkowe oraz zasada „użytkownik płaci” muszą pozostać podstawą finansowania infrastruktury energetycznej i mając na uwadze, że w poszanowaniu zasady przejrzystości i w zależności od przypadku wymagane będą określone kwoty środków publicznych w celu finansowania niektórych projektów o znaczeniu europejskim, które nie są opłacalne z handlowego punktu widzenia, przy czym należy zagwarantować równość szans na europejskim wewnętrznym rynku energii, zapewniając bezpieczeństwo dostaw, zapobiegając zakłóceniom konkurencji i wspierając skuteczne włączenie odnawialnych źródeł energii,
- AB. mając na uwadze konieczność jak najszybszego poczynienia inwestycji zakrojonych na szeroką skalę,
- AC. mając na uwadze decydującą rolę samorządów terytorialnych w zakresie, w jakim te podmioty zajmują kluczową pozycję w dziedzinie energetyki, ze względu na ich uprawnienia w wielu działaniach związanych z planowaniem i zarządzaniem terytoriami, wydawaniem zezwoleń oraz zatwierdzaniem dużych projektów infrastrukturalnych, inwestycjami, zamówieniami publicznymi i produkcją, oraz ze względu na to, że ich działalność ma bezpośredni wpływ na konsumentów,

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

Strategiczne planowanie infrastruktury energetycznej

1. podkreśla, że na władzach publicznych spoczywa nadrzędna odpowiedzialność, by służyć interesowi publicznemu poprzez wypełnianie celów społecznych i środowiskowych, jednakże główna odpowiedzialność za rozwijanie infrastruktury energetycznej powinna pozostać po stronie właściwie regulowanego rynku;
2. podkreśla kluczowe znaczenie terminowego poprawnego i pełnego wdrożenia obowiązujących przepisów, w tym ram regulacyjnych wymaganych w ramach trzeciego pakietu dotyczącego wewnętrznego rynku energii, tak aby doprowadzić do stworzenia zintegrowanego i konkurencyjnego europejskiego rynku wewnętrznego najpóźniej do 2014 r.;
3. podkreśla konieczność wdrażania aktualnych strategii politycznych i regulacji, tak aby lepiej wykorzystywać istniejącą infrastrukturę z korzyścią dla europejskiego konsumenta; nawołuje Komisję i Agencję ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER) do dokładniejszego monitorowania wykonania na szczeblu krajowym przepisów, takich jak te dotyczące zasady „czas niewykorzystany jest stracony”;
4. uważa, że podejście unijne – opracowane we współpracy ze wszystkimi zainteresowanymi stronami – jest niezbędne w celu pełnego wykorzystania możliwości, jakie daje nowa infrastruktura, i podkreśla potrzebę opracowania dodatkowej zharmonizowanej metody wyłaniania projektów infrastrukturalnych zgodnie z zasadami rynku wewnętrznego; uważa, że metoda ta powinna uwzględniać perspektywy europejskiej i regionalne, aby zniwelować rozbieżności oraz przynieść optymalne efekty społeczno-gospodarcze i środowiskowe;
5. podkreśla, że podczas planowania przedsięwzięć z zakresu infrastruktury energetycznej należy w pełni uwzględniać zasadę ostrożności; plany działania powinny w indywidualnych przypadkach podlegać dogłębnym ocenom oddziaływania na środowisko, w ramach których uwzględniano by lokalne i regionalne warunki środowiskowe;
6. podkreśla potrzebę zapewnienia odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa dostaw surowców energetycznych do UE i rozwoju korzystnych relacji z państwami trzecimi, tj. dostawcami surowców energetycznych oraz państwami tranzytowymi, poprzez współdziałanie w ramach regionalnych i światowych systemów transportu surowców energetycznych;
7. podkreśla, że scenariusz odniesienia przyjęty do oceny infrastruktury energetycznej na rok 2020 musi być przejrzysty i spójny z ogólnymi celami polityki energetycznej ustanowionymi na mocy art. 194 Traktatu o Unii Europejskiej oraz z planem działania UE do roku 2050, a także z innymi dziedzinami polityki unijnej (takimi jak transport, sektor budowlany czy system handlu uprawnieniami do emisji (ETS)) obejmującymi politykę efektywności energetycznej (a w szczególności wdrożenie przyszłego planu na rzecz racjonalizacji zużycia energii) oraz możliwy wpływ postępu technologicznego, zwłaszcza w dziedzinie energii odnawialnej, coraz większą rolę pojazdów elektrycznych, upowszechnienie inteligentnych sieci i szerzenie inicjatyw w zakresie „inteligentnych miast”;
8. popiera szybkie wprowadzenie partnerstwa na rzecz innowacji pod hasłem „inteligentne miasta” oraz wzywa właściwych partnerów zaangażowanych w proces planowania zrównoważonego rozwoju miast do lepszego promowania i czerpania z korzyści, jakie mogą oferować inicjatywy JESSICA i ELENA pod względem inwestycji w zrównoważoną energię na poziomie lokalnym, z myślą o pomaganiu miastom i regionom w realizacji rentownych projektów inwestycyjnych w dziedzinie efektywności energetycznej, czystej energii spalania i odnawialnych źródeł energii oraz zrównoważonego transportu miejskiego; podkreśla ponadto potencjał transgranicznego finansowania z sąsiednimi krajami w ramach Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (ENPI);
9. podkreśla potrzebę określenia, wedle hierarchii ważności i w interesie rentowności, w jakim przypadku infrastruktura mogłaby zostać ograniczona za pośrednictwem polityki efektywności energetycznej, gdzie istniejąca infrastruktura krajowa i transgraniczna może zostać udoskonalona lub zmodernizowana oraz gdzie potrzebna jest nowa infrastruktura, która może zostać zbudowana obok infrastruktury już istniejącej;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

10. uważa, że można doprowadzić do ograniczenia zużycia energii i emisji zanieczyszczających oraz zwiększenie efektywności energetycznej poprzez wdrożenie programów zwiększających efektywność energetyczną w sektorze budowlanym i transportowym;
11. wskazuje na znaczenie identyfikacji ewentualnych przyszłych luk między popytem i podażą energii, jak również potencjalnych przyszłych braków w infrastrukturze produkcyjnej i przesyłowej;
12. podkreśla znaczenie harmonizacji modelu rynku UE z rozwojem wspólnych europejskich systemów infrastruktury, tak aby zapewnić zarządzanie wewnętrznymi europejskimi połączeniami wzajemnymi i połączeniami wzajemnymi z państwami trzecimi;
13. uważa, że rozwój infrastruktury elektroenergetycznej między UE a krajami trzecimi, a w niektórych przypadkach istniejąca infrastruktura elektroenergetyczna może stworzyć ryzyko ucieczki emisji gazów cieplarnianych oraz zwiększyć to ryzyko tam, gdzie już ono występuje; nawołuje Komisję do dokonania oceny tej ewentualności oraz do przedstawienia w razie konieczności środków, w oparciu o które UE mogłaby skutecznie podjąć tę kwestię, wymagając zgodności z dyrektywą 2009/28/WE w sprawie energii ze źródeł odnawialnych;
14. wzywa operatorów sieci, organy regulacyjne, w tym ACER, oraz Komisję do stworzenia, w ramach współpracy z operatorami sieci oraz władzami państwa trzecich, warunków niezbędnych do zapewnienia kompatybilności i stabilności między infrastrukturą energetyczną UE i krajów trzecich w celu poprawy bezpieczeństwa energetycznego państw członkowskich;
15. podkreśla, że należy skoncentrować się w większym stopniu nie tylko na projektach transgranicznych, ale również na wewnętrznych systemach przesyłu, które znacznie przyczyniają się do integracji rynków energii, przenikania systemów generowania energii odnawialnej i systemów bezpieczeństwa oraz do zlikwidowania tzw. wysp energetycznych i ograniczeń w przesyłach, które mają wpływ na cały europejski system energetyczny; podkreśla, że należy zagwarantować odpowiednie wzięcie pod uwagę regionów oddalonych i ich lokalnych potrzeb;
16. podkreśla potrzebę tworzenia nowej infrastruktury energetycznej, które zlikwiduje wyspy energetyczne oraz zależność od jednego dostawcy i zwiększy bezpieczeństwo dostaw;
17. podkreśla, że żaden region, w tym także regiony wyspiarskie, państw członkowskich UE nie powinien pozostawać odizolowany od europejskich sieci gazu i energii elektrycznej po 2015 r. a jego bezpieczeństwo energetyczne nie powinno być zagrożone z powodu braku odpowiednich połączeń;
18. wyraża zadowolenie ze starań Komisji w zakresie wspierania współpracy regionalnej i nawołuje do przedstawienia dalszych wytycznych dotyczących takich inicjatyw regionalnych;
19. zwraca uwagę na to, że istniejące ustalenia dotyczące współpracy międzyregionalnej w UE stanowią szansę dla rozwoju i intensyfikacji prac w ramach transgranicznych projektów dotyczących infrastruktury energetycznej, szczególnie w odniesieniu do odnawialnych źródeł energii, oraz wzywa do użycia w tym celu tych instrumentów współpracy regionalnej (euroregiony, EUWT);
20. inicjatywy regionalne powinny być pogłębiane i dalej rozwijane, gdyż najlepiej odzwierciedlają specyfikę uwarunkowania pracy systemu energetycznego w poszczególnym regionie (np. strukturę źródeł wytwórczych w regionie, energetykę wiatrową, ograniczenia sieciowe, dostępność źródeł);
21. podkreśla, że współpraca władz miejskich i regionów na szczeblu krajowym i europejskim przyczynia się do likwidacji tzw. wysp energetycznych, do utworzenia wewnętrznego rynku energii i wdrażania przedsięwzięć z zakresu infrastruktury energetycznej; uważa, że cel polityki spójności polegający na europejskiej współpracy terytorialnej, a także strategii makroregionalne mogą zwiększyć możliwości współpracy

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

w ramach projektów transgranicznych, w celu stworzenia skutecznych i inteligentnych połączeń niekonwencjonalnych źródeł energii lokalnej i regionalnej z wielkimi sieciami energetycznymi; podkreśla, że odpowiednie koordynowanie projektów infrastrukturalnych może zagwarantować możliwie najlepszy stosunek kosztów do korzyści i maksymalną skuteczność unijnych funduszy; w tym kontekście uważa, że należałoby usprawnić współpracę regionalną, w szczególności aby zachować spójność między określonymi priorytetami i regionami Europy;

22. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o ustanowienie środków zapewniających odpowiednie zachęty dla operatorów systemu przesyłowego, tak aby rozważyli oni możliwość tworzenia linii międzysystemowych w kontekście regionalnym i europejskim, aby ich plany inwestycyjne bazowały na społeczno-ekonomicznych efektach energetycznych linii międzysystemowych, nie zaś na czystej ekonomice przedsięwzięcia, co pozwoli uniknąć niedoinwestowania w zakresie zdolności przesyłowych;

23. wzywa Komisję do przedstawienia do końca 2011 r. propozycji rozwiązań konfliktów w zakresie realizacji celów, opisanych przez europejskiego koordynatora Georga Wilhelma Adamowitscha w trzecim sprawozdaniu rocznym z dnia 15 listopada 2010 r. i odnoszących się na przykład do konfliktu pomiędzy pilną potrzebą budowy niezbędnej infrastruktury a sztywnymi przepisami w zakresie ochrony środowiska;

24. apeluje o zapewnienie zgodności z konwencjami międzynarodowymi, takimi jak konwencja z Espoo, przed tworzeniem lub rozbudową projektów transgranicznych i zwraca uwagę, że przy rozbudowie sieci energetycznych konieczne jest dążenie do ściślejszej współpracy w szczególności między Rosją i Białorusią a państwami bałtyckimi, a w związku z tym intensywniejsze wykorzystywanie dialogu energetycznego UE-Rosja, w szczególności z myślą o bezpieczeństwie energetycznym państw członkowskich i regionów UE;

25. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji o wprowadzeniu „testów warunków skrajnych” dla elektrowni jądrowych w Europie; uważa, że w przyszłości niezbędne będą inicjatywy legislacyjne w celu ustanowienia wspólnych ram bezpieczeństwa jądrowego, tak aby w sposób ciągły podnosić standardy bezpieczeństwa w Europie;

26. zauważa, że istnieją poważne zagrożenia dla infrastruktury energetycznej, w tym ryzyko operacyjne (np. przeciążenia i brak ciągłości dostaw), ryzyko naturalne (np. trzęsienia ziemi, powodzie), ryzyko środowiskowe (np. zanieczyszczenie, utrata siedlisk i różnorodności biologicznej) czy ryzyko spowodowane przez człowieka/ryzyko polityczne (np. kwestie bezpieczeństwa, terroryzm); wzywa zatem do wdrożenia decyzji w sprawie rozwoju inteligentnych sieci zgodnie z dyrektywą 2008/114/WE dotyczącą infrastruktury krytycznej; proponuje, aby państwa członkowskie sporządziły mapę ryzyka jako narzędzie podejmowania decyzji i nadzorowania wyników wdrażania inteligentnych sieci w celu poprawy połączeń między sieciami;

27. nalega, by Komisja dokonała oceny możliwości uwzględnienia w ramach priorytetów infrastruktury energetycznej projektów, które zwiększyłyby bezpieczeństwo istniejącej podstawowej infrastruktury energetycznej w Europie (rurociągi gazowe i naftowe, sieci elektryczne, elektrownie jądrowe, terminale LNG itd.) w przypadku awarii, a także klęsk żywiołowych i katastrof powodowanych przez człowieka;

Kompletny scenariusz rozwoju infrastruktury

28. uważa, że dziesięcioletni plan rozwoju sieci (TYNDP) określa właściwe projekty dotyczące infrastruktury energetycznej i gazowej i powinien on przyczynić się do ustanowienia priorytetów w zakresie wyłaniania projektów leżących w interesie europejskim, które powinny być realizowane, aby osiągnąć cele UE w dziedzinie energii i klimatu bez ingerencji w funkcjonowanie rynku wewnętrznego; uważa w związku z tym, że przepustowość połączeń wzajemnych należy rozpatrywać na tym samym poziomie co cele „20-20-20”, oraz że zgodnie z powyższym TYNDP należy rozumieć jako instrument służący monitorowaniu zgodności z celem w zakresie połączeń wzajemnych na poziomie 10 %;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

29. w celu lepszego zarządzania w przyszłości planowaniem unijnej infrastruktury elektroenergetycznej i gazowej, wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych propozycji w zakresie poprawy przejrzystości i udziału społeczeństwa w określaniu priorytetów w ramach szerszego procesu przewidującego udział zainteresowanych stron, w tym na przykład sektora energetycznego, niezależnych ekspertów, organizacji konsumenckich i pozarządowych; uważa, że publikacja danych na temat planowania technicznego ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia takiego udziału;

30. uważa, że należy zwrócić uwagę na kwestię prawa własności do infrastruktury energetycznej UE przysługujące przedsiębiorstwom zagranicznym lub ich jednostkom zależnym, które nie posiadają przejrzystej struktury zarządczej i podlegają nadmiernym wpływom zagranicznych rządów; wzywa Komisję do przedstawienia propozycji dotyczących ustanowienia odpowiednich prawnych i instytucjonalnych środków ochronnych, szczególnie w odniesieniu do dostępu do publicznego finansowania UE;

31. uważa, że dziesięcioletni plan rozwoju sieci/TYNDP stanowi wkład do rotacyjnego programu rozwoju europejskiej infrastruktury służącej do przesyłu energii elektrycznej w długoterminowej perspektywie planowania europejskiego oraz pod nadzorem ACER przy uwzględnieniu odpowiednich przepisów trzeciego pakietu dotyczącego wewnętrznego rynku energii;

32. podkreśla, że to podejście oddolne należy uzupełnić dobrze ustrukturyzowanym oglądem zstępującym z perspektywy europejskiej;

33. podkreśla, że poprawa budowania infrastruktury przesyłu i dystrybucji w celu skutecznej i inteligentnej integracji odnawialnych źródeł energii, jak również integracja nowych sposobów wykorzystania energii elektrycznej, jak na przykład pojazdów z napędem elektrycznym lub hybrydowym, jest kluczowa dla pomyślnej realizacji ogólnych celów w dziedzinie energii; wyraża zadowolenie, że przyszła europejska supersieć i projekty pilotażowe zatwierdzone przez Forum Florenckie zostały uznane za priorytet; zwraca się do Komisji o przeprowadzenie konsultacji z odpowiednimi zainteresowanymi podmiotami w celu szybszej identyfikacji tzw. autostrad energetycznych jako zintegrowanej „centralizowanej” infrastruktury sieci w celu optymalizacji łączności, odporności systemu, elastyczności operacyjnej oraz w celu ograniczenia kosztów, nie wykluczając żadnego obszerniejszego terytorium europejskiego z odnośnego zarysu i planowania, oraz o przedstawienie Parlamentowi Europejskiemu do roku 2014 zarysu, w którym w jak największym stopniu uwzględnione zostaną szczególne potrzeby związane z przesyłem energii ze źródeł odnawialnych;

34. przypomina, że podłączenie do sieci energetycznej Unii utrudniają przeszkody geograficzne związane z sytuacją obszarów wyspiarskich i górskich; w związku z tym wzywa Komisję do uwzględnienia różnorodności warunków w poszczególnych regionach i do zwrócenia szczególnej uwagi na regiony o szczególnych cechach geograficznych i demograficznych, takie jak wyspy, regiony górskie oraz obszary słabo zaludnione, aby zwiększyć dywersyfikację źródeł energii i promowanie odnawialnych źródeł energii i tym samym zmniejszyć zależność od przywozu energii; wzywa Komisję Europejską do włączenia szczególnej sytuacji wyspiarskich systemów energetycznych do priorytetów w dziedzinie infrastruktury energetycznej na 2020 r.;

35. podkreśla, że potrzebna jest spójna polityka przekrojowa w odniesieniu do infrastruktury sieci energetycznych i ich związku z ramami morskiego planowania przestrzennego, która może być również przydatna w uwzględnianiu dużych projektów morskich elektrowni wiatrowych w strategii ogólnej;

36. przypomina jednak Komisji, że każde państwo członkowskie powinno również otrzymać wsparcie, aby było producentem i konsumentem energii odnawialnej, zarówno z powodów bezpieczeństwa, jak i z powodów ekonomicznych;

37. podkreśla, że rozwijanie regionalnej produkcji energii jest ważnym sposobem zapewnienia samowystarczalności energetycznej w poszczególnych regionach Europy, zwłaszcza w regionie Morza Bałtyckiego, który pozostaje odizolowany i zależny od jednego źródła zaopatrzenia w energię; stwierdza, że regiony mają do wykorzystania wiele zasobów i możliwości, jakie oferują zasoby naturalne, oraz że w przyszłości należy je w pełni wykorzystać, aby zróżnicować produkcję energii;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

38. podkreśla znaczenie skutecznej infrastruktury gazowej dla zwiększenia różnorodności i bezpieczeństwa dostaw, co przyczynia się do lepszego funkcjonowania wewnętrznego rynku energii, a w konsekwencji do ograniczenia zależności energetycznej, przy jednoczesnym uwzględnieniu potrzeby znacznego ograniczenia emisji z sektora energetycznego do roku 2050; podkreśla potrzebę wprowadzenia dodatkowych i odpowiednich wymogów elastyczności w infrastrukturze gazowej, w szczególności w celu zapewnienia przesyłu w obie strony i połączeń międzysystemowych oraz podkreśla, że infrastruktura gazowa powinna być rozwijana przy pełnym uwzględnieniu terminali LNG/ CNG, statków transportowych oraz miejsc składowania, jak również popularyzacji zgazyfikowanej biomasy i biogazu;

39. z zadowoleniem przyjmuje wypowiedź Komisji, zgodnie z którą gaz będzie odgrywał istotną rolę jako paliwo zapasowe; zwraca jednak uwagę, że również inne źródła energii oraz sposoby magazynowania energii będą musiały przyjąć taką rolę, aby zagwarantować bezpieczeństwo dostaw; potwierdza, że bezpieczne i tanie dostawy energii będą nadal oparte na szerokim koszyku energetycznym;

40. zauważa, że w odróżnieniu od wszystkich innych inwestycji w infrastrukturę, do których UE zamierza zachęcać, gazowe połączenia międzysystemowe i miejsca składowania, zgodnie z rozporządzeniem w sprawie bezpieczeństwa dostaw gazu z 2009 roku, są infrastrukturą obowiązkową; zwraca się do Komisji o ocenę, czy istnieje potrzeba dofinansowania ze strony UE ulepszeń infrastruktury wymaganych na mocy rozporządzenia z 2009 r.;

41. domaga się, by Komisja dokonała oceny niekonwencjonalnych źródeł gazu, biorąc pod uwagę kwestie prawne, ocenę cyklu życia, dostępne rezerwy, skutki dla środowiska oraz rentowność; zwraca się do Komisji o przeprowadzenie, w oparciu o zasadę równego i przejrzystego traktowania pierwotnych źródeł energii, dogłębnej oceny potencjalnych korzyści i ryzyka związanego ze stosowaniem niekonwencjonalnych źródeł gazu w UE;

42. uważa iż, pomimo że obniżenie emisyjności gospodarki doprowadzi do stopniowego zmniejszenia wykorzystania energii pochodzącej z paliw kopalnych, ropa naftowa pozostanie istotną częścią dostaw energii UE przez wiele lat, dlatego też należy utrzymać konkurencyjną europejską infrastrukturę transportu i rafinacji ropy naftowej w okresie przejściowym w celu zapewnienia bezpiecznych i przystępnych cenowo dostaw do konsumentów UE;

43. podkreśla znaczenie zintegrowanego planowania w zakresie infrastruktury energetycznej dla rolnictwa oraz niewielkich źródeł energii na obszarach wiejskich, gdyż sprzyja ono decentralizacji wytwarzania energii, udziałowi w rynku oraz rozwojowi obszarów wiejskich; podkreśla znaczenie priorytetowego dostępu do sieci dla odnawialnych źródeł energii, jak zostało to nakreślone w dyrektywie UE 2009/28/WE;

44. zaznacza potrzebę przygotowania i przystosowania sieci produkcji energii, takiej jak energia elektryczna i biogaz ze źródeł rolniczych i leśnych, w wyniku zreformowanej wspólnej polityki rolnej;

45. uważa, że należy zwrócić uwagę na nowe rozwiązania technologiczne w dziedzinie wykorzystania energii odpadowej z przemysłu, np. gazu spalane w pochodniach, ciepła odpadowego itd.;

46. podkreśla znaczenie infrastruktury na poziomie dystrybucji oraz ważną rolę „prosumentów” i operatorów sieci dystrybucji we włączeniu do systemu zdecentralizowanych produktów energetycznych i skutecznych działań dotyczących zarządzania popytem na energię; podkreśla, że nadanie wyższego priorytetu zarządzaniu popytem oraz wytwarzanie energii zgodnie z popytem wzmocniłoby w sposób istotny integrację zdecentralizowanych źródeł energii, a także przyczyniło się do osiągnięcia ogólnych celów polityki energetycznej; uważa, że ma to również zastosowanie do projektów w ramach infrastruktury krajowej, mających pozytywny wpływ poza granicami krajowymi w zakresie dostaw lub połączeń międzysystemowych wewnętrznego rynku energii;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

47. domaga się, by Komisja przedstawiła do 2012 r. konkretne inicjatywy wspierające rozwój możliwości magazynowania energii (w tym gaz o różnorodnym zastosowaniu, instalacje do produkcji paliwa wodoro-owego, inteligentne akumulatory o przepływie zwrotnym w pojazdach elektronicznych, energia wodna, zdecentralizowane miejsca składowania biogazu, wodne elektrownie pompowe, elektrownie wysokoter- miczne, instalacje magazynujące sprężone powietrze i inne technologie innowacyjne); sugeruje, by Komisja przeprowadziła ocenę dalszych inicjatyw w zakresie magazynowania energii w celu jak najlepszej integracji odnawialnych źródeł energii;

48. uważa, że modernizacja i udoskonalenie wydajności miejskich sieci grzewczych i chłodzących muszą być unijnym priorytetem i powinny znaleźć odzwierciedlenie i wsparcie zarówno w odniesieniu do prze- głądu istniejących ram finansowych, jak i w przyszłej perspektywie finansowej;

49. wyraża zadowolenie ze zrealizowanych do tej pory projektów w zakresie wychwytywania CO₂ i infrastruktury transportowej i magazynowania; nawołuje jednak Komisję do pilnego sporządzenia spr- awozdania śródkresowego oceniającego z perspektywy technicznej i ekonomicznej rezultaty uzyskane z zastosowania finansowanych ze środków UE eksperymentalnych technologii wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS) dla elektrowni węglowych;

50. domaga się, by Komisja we współpracy ze wszystkimi odnośnymi podmiotami na rynku – w tym z operatorami sieci i innymi operatorami rynkowymi – krytycznie oceniła i w razie konieczności dostos- owała kwoty przeznaczone na potrzeby inwestycyjne określone w komunikacie w sprawie priorytetów w zakresie infrastruktury energetycznej, w szczególności w stosunku do ograniczenia zużycia energii poprzez środki efektywności energetycznej, a także zwraca się o przedstawienie Radzie i Parlamentowi sprawozdania w sprawie niezbędnych inwestycji;

51. zauważa, że oprócz kosztów kapitałowych i operacyjnych tworzenie, obsługiwanie i likwidowanie przedsięwzięć z zakresu infrastruktury energetycznej generuje znaczne koszty środowiskowe; podkreśla znaczenie uwzględniania tych kosztów środowiskowych w analizie kosztów i korzyści, stosując podejście obejmujące kalkulację kosztów w całym cyklu życia;

52. uważa, że od operatorów systemów przesyłowych powinno się wymagać, by przekazywali wszystkie linie przesyłowe do pełnej dyspozycji rynku; w ten sposób zapobiegając rezerwacji pojemności przesył- owych dla bilansowania transgranicznego itd.; uważa też, że wymóg ten powinien być ustalony w wiążącym akcie ustawodawczym opartym na bieżących wytycznych dotyczących dobrych praktyk przez Europejski Organ Nadzoru Energii Elektrycznej i Gazu (ERGEG);

53. wspiera poszerzoną współpracę pomiędzy państwami członkowskimi mającą na celu stworzenie regionalnych organów regulacyjnych dla wielu państw członkowskich; wyraża zadowolenie z powodu podobnych inicjatyw przedsięwziętych w celu stworzenia pojedynczych regionalnych OSP;

54. wzywa Komisję i ACER do realizacji zadania stworzenia wspólnego europejskiego rynku dnia bieżą- cego do roku 2014, ponieważ pozwoliłoby to na swobodną wymianę energii elektrycznej na wszystkich połączeniach przesyłowych pomiędzy państwami oraz/lub różnymi obszarami cenowymi;

Inteligentne sieci

55. uważa, że infrastruktura energetyczna powinna uwzględniać w większym stopniu użytkownika końcowego i że należy też skoncentrować się bardziej na wzajemnym oddziaływaniu między potencjałem systemów dystrybucji a zużyciem energii, a także zaznacza potrzebę zapewnienia odbywających się w czasie rzeczywistym dwukierunkowych przepływów energii i informacji; wskazuje na korzyści płynące z nowego systemu elektroenergetycznego wykorzystującego efektywne technologie, materiały i usługi, takie jak inte- ligentne systemy pomiarowe, inteligentne sieci czy interoperacyjne usługi ICT w zakresie zarządzania zarówno dostawami, jak i zużyciem energii oraz obejmującego rozwój innowacyjnych i dynamicznych cenników i systemów aktywnie reagujących na popyt z korzyścią dla konsumentów;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

56. podkreśla potrzebę promowania rozwoju technologii przyjaznych użytkownikowi i zarządzania popytem w celu zapewnienia wykorzystania technologii inteligentnych sieci i systemów aktywnie reagujących na popyt oraz w celu uzyskania pełnych korzyści z inteligentnych sieci dla wszystkich zainteresowanych podmiotów;
57. podkreśla, że upowszechnienie inteligentnych sieci powinno być jednym z priorytetów infrastruktury energetycznej służących realizacji celów UE w dziedzinie energii i ochrony klimatu, ponieważ pomoże w integracji produkcji przesyłanej energii odnawialnej i pojazdów napędzanych energią elektryczną, w ograniczeniu zależności energetycznej, zwiększeniu efektywności energetycznej i w zwiększeniu elastyczności i pojemności systemu elektrycznego; uważa, że inteligentne sieci oferują jedyną w swoim rodzaju możliwość stymulowania innowacyjności i procesu tworzenia miejsc pracy oraz podniesienia konkurencyjności przemysłu europejskiego, przy szczególnym uwzględnieniu MŚP;
58. zwraca się do Komisji, by ułatwiła pilne wykorzystanie dużych projektów pokazowych inteligentnych sieci jako najlepszego sposobu mierzenia kosztów i korzyści dla społeczeństwa europejskiego; zauważa, że w celu podziału ryzyka związanego z inwestycjami niezbędnymi dla tych projektów, konieczne jest finansowanie publiczne w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego, jakie oferuje Europejska Inicjatywa Inteligentnych Sieci (EEGI);
59. zwraca uwagę, że inteligentne sieci są wynikiem konwergencji pomiędzy technologiami energetycznymi a technologiami informatycznymi i komunikacyjnymi; w związku z tym należy zwrócić szczególną uwagę na współpracę dwóch sektorów między innymi w zakresie skutecznego wykorzystania widma radiowego w całej Europie oraz zrozumienia funkcji inteligentnych sieci energetycznych w planowaniu przyszłego „Internetu przedmiotów”; zwraca się do Komisji o opracowanie planu współpracy pomiędzy różnymi jednostkami zaangażowanymi (DG ds. Badań Naukowych, DG ds. Energii, DG INFSO itd.), tak aby zapewnić najspójniejszy i najskuteczniejszy sposób stosowania i funkcjonowania inteligentnych sieci jako główną podstawę działań w dziedzinie polityki energetycznej;
60. wzywa Komisję do oceny, czy konieczne są dalsze inicjatywy ustawodawcze do wdrożenia inteligentnych sieci, zgodnie z przepisami III pakietu energetycznego dla rynku wewnętrznego; uważa, że ocena powinna uwzględniać następujące cele: i) zapewnienie odpowiedniego otwartego dostępu i dzielenia się informacjami operacyjnymi pomiędzy podmiotami i ich fizycznymi interfejsami; ii) stworzenie sprawnie działającego rynku usług energetycznych; oraz iii) zapewnienie odpowiednich zachęt dla operatorów sieci, tak aby inwestowali w inteligentne technologie dla inteligentnych sieci;
61. wzywa do większego skoncentrowania się na interakcji pomiędzy potencjałem systemu dystrybucji a konsumpcją z uwzględnieniem wspólnej europejskiej strategii dotyczącej inteligentnych sieci i zwraca uwagę, że jak zostało podkreślone we wnioskach Rady Europejskiej z 4 lutego 2011 r., standardy techniczne dla inteligentnych sieci powinny być przyjęte najpóźniej do końca 2012 r.;
62. podkreśla, że sieci powinny być dostosowane do nowych przedsiębiorców w celu wdrożenia ułatwień dla nowych źródeł produkcji na małą skalę, takich jak gospodarstwa domowe i MŚP;
63. uważa, że w siódmym i ósmym programie ramowym na rzecz badań i rozwoju należy przede wszystkim stworzyć warunki dla rozwoju technologii inteligentnych sieci w odniesieniu do prywatnej infrastruktury ładowania samochodów elektrycznych, tak aby szybko stworzyć zdecentralizowaną, dwukierunkową sieć energetyczną w tym obszarze;
64. stwierdza potrzebę stworzenia stabilnych ram regulacyjnych służących promowaniu bardzo szerokich inwestycji potrzebnych w Europie w celu utworzenia inteligentnych sieci;
65. podkreśla, że standaryzacja inteligentnych sieci i interoperacyjność powinny być priorytetem; domaga się, by państwa członkowskie we współpracy z europejskimi i międzynarodowymi organami normalizacji oraz z sektorem przemysłu przyspieszyły prace nad wypracowaniem standardów technicznych i norm bezpieczeństwa dla pojazdów elektrycznych, infrastruktury do ładowania oraz inteligentnych sieci i instrumentów pomiarowych, z zamiarem ich ukończenia do końca 2012 r.; podkreśla, że technologie powinny być oparte na otwartych międzynarodowych standardach w celu zapewnienia ich opłacalności, co podniesie interoperacyjność systemów oraz zapewni konsumentom wybór rozwiązań;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

66. uznaje, że standaryzacja pracy w zakresie inteligentnych systemów pomiarowych postępuje wraz ze standaryzacją mandatu M/441 wydanego przez Komisję Europejską dla europejskich organizacji ds. standaryzacji (CEN, CENELEC i ETSI) i podkreśla, że standardy techniczne dla inteligentnych systemów pomiarowych powinny uwzględniać dodatkowe funkcjonalności określone w sprawozdaniu końcowym grupy koordynującej ds. inteligentnych systemów pomiarowych CEN/CELENEC/ETSI (SM-CG), a mianowicie:

- zdalne odczyty rejestrów metrologicznych,
- dwukierunkowa komunikacja,
- wsparcie dla zaawansowanej taryfikacji/przedpłat,
- zdalne umożliwienie i uniemożliwienie dostaw, ograniczenie dostaw energii,
- komunikacja i w razie konieczności bezpośrednia kontrola indywidualnych urządzeń w domach i budynkach,
- zapewnienie informacji za pomocą strony internetowej/bramy sieciowej na monitorze domowym,

67. z zadowoleniem przyjmuje prace zrealizowane przez EEGI oraz grupę roboczą Komisji ds. inteligentnych sieci; nawołuje Komisję do pełnego uwzględnienia ich wniosków dotyczących szczegółowego prawodawstwa w sprawie inteligentnych sieci, które zostaną wyciągnięte w ciągu pierwszej połowy 2011 r.;

68. zaznacza, że celem inteligentnych systemów pomiarowych jest zapewnienie klientom skutecznego monitorowania i kontroli ich zużycia energii;

69. zaznacza, że państwa członkowskie są już zobowiązane pod warunkiem pozytywnej oceny do upowszechnienia do roku 2020 inteligentnych instrumentów pomiarowych wśród przynajmniej 80 % ich odbiorców końcowych i przypomina cel okresowy, który zakłada, że 50 % gospodarstw domowych będzie mieć inteligentne instrumenty pomiarowe do 2015 r., jak zostało to uzgodnione w nowej agendzie cyfrowej dla Europy:

70. podkreśla, że państwa członkowskie powinny wspierać wystarczającą liczbę projektów pilotażowych wśród odbiorców prywatnych w celu poprawy akceptacji publicznej oraz poprawy innowacyjności, zgodnie z treścią trzeciego pakietu dotyczącego rynku energii; nawołuje Komisję do przedstawienia – na podstawie ocen wymaganych zgodnie z trzecim pakietem dotyczącym rynku energii – dalszych środków służących zapewnieniu upowszechnienia inteligentnych systemów pomiarowych wśród wszystkich klientów instytucjonalnych do roku 2014, wyłączając tymczasowo mikroprzedsiębiorstwa; domaga się ustanowienia jasnych i zgodnych z obowiązującym prawem UE zasad w zakresie bezpieczeństwa, prywatności i ochrony danych;

71. podkreśla, że upowszechnienie instrumentów zarządzania energią, w szczególności przy instalowaniu inteligentnych liczników do użytku prywatnych konsumentów musi przede wszystkim przynosić wymierne korzyści konsumentom końcowym; podkreśla potrzebę informowania konsumentów na temat ich zużycia energii w celu aktywnego włączenia ich w wysiłki podejmowane na rzecz oszczędzania energii oraz domaga się poświęcenia szczególnej uwagi kampaniom uświadamiającym, organizowaniu szkoleń, przejrzystemu systemowi fakturowania, zapewnianiu opłacalności i promowaniu rozwoju technologii przyjaznych użytkownikowi;

72. podkreśla w związku z tym pierwszorzędne znaczenie wsparcia na rzecz badań naukowych i innowacji, które powinno być udzielane w ramach aktywnej polityki finansowania, w tym w ramach innowacyjnych instrumentów, które trzeba opracować, np. europejskiego funduszu finansowania innowacji lub europejskiego funduszu patentowego;

73. wzywa Komisję i państwa członkowskie do pracy na rzecz wyboru standardowego licencjonowanego pasma widma radiowego dla inteligentnych instrumentów pomiarowych i sieci;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

74. domaga się, by Komisja, w ścisłej współpracy z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, oceniła potrzebę zastosowania dodatkowych środków ochrony danych, role i odpowiedzialności różnych aktorów między innymi w odniesieniu do dostępu, posiadania, przekazywania danych oraz uprawnień do nanoszenia zmian oraz, jeśli okaże się to konieczne, by przedstawiła odpowiednie projekty regulacyjne lub wytyczne;

Określenie jasnych i przejrzystych kryteriów dla projektów priorytetowych

75. wyraża zadowolenie z wyznaczenia przez Komisję priorytetowych korytarzy oraz przyznaje, że istnieje potrzeba bardziej optymalnego wykorzystania ograniczonych środków finansowych; przypomina, że o ile odpowiedzialność za planowanie i wdrażanie projektów strukturalnych leży głównie po stronie rynku, to rolę UE jest wspieranie pewnych projektów poprzez przyznanie im statusu „projektów leżących w interesie europejskim” oraz zapewnienie publicznego finansowania niektórych z tych projektów;

76. domaga się jasnej i przejrzystej metodologii mającej na celu wybór projektów priorytetowych, które wychodzą naprzeciw najpilniejszym europejskim potrzebom; podkreśla, że wybór projektów leżących w interesie Europy powinien być prowadzony w oparciu o obiektywne i przejrzyste kryteria oraz przy zaangażowaniu wszystkich zainteresowanych podmiotów;

77. podkreśla, że wszystkie projekty leżące w interesie europejskim powinny przyczynić się do realizacji celów polityki energetycznej UE, takich jak zakończenie tworzenia rynku wewnętrznego, efektywność energetyczna i odnawialne źródła energii i poprawa bezpieczeństwa dostaw, oraz powinny przyczynić się w znacznej mierze do:

- zwiększenia integracji rynku, konkurencyjności, płynności rynkowej, jak również do ograniczenia koncentracji rynku,
- doprowadzenia do likwidacji tzw. wysp energetycznych,
- ograniczenia strat przesyłowych, zapobiegania ograniczeniom przesyłowym – nie zapominając o poszanowaniu projektów wewnętrznych, dopóki przyczyniają się one do rozwoju transgranicznych wzajemnych połączeń – i uwolnienia przesyłu transgranicznego,
- rozwiązania kwestii zależności od jednego dostawcy,
- dywersyfikacji szlaków przesyłowych i pochodzenia zasobów,
- włączenia odnawialnych źródeł energii do sieci i zwiększenia wykorzystania tych źródeł poprzez zmniejszenie ograniczeń w zakresie energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych;

78. uważa, że aby uzasadnić priorytetowe traktowanie określonych projektów, należy wziąć pod uwagę następujące kryteria:

- projekt musi mieć zasięg ogólnoeuropejski (tj. leżeć wyraźnie w interesie obywateli UE),
- konieczność jego realizacji musi zostać określona na podstawie hierarchii infrastruktury;
- projekt musi być zgodny z dążeniami w zakresie klimatu, efektywności energetycznej i ochrony środowiska;
- musi on wpisywać się w ramy długoterminowej polityki UE w dziedzinie energii (umożliwiającej elastyczne i wielofunkcyjne zastosowanie i unikając efektu zamknięcia),

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

— musi on gwarantować najlepszy stosunek kosztów do korzyści i być opłacalny;

— musi być prawidłowo opracowany z technicznego punktu widzenia;

79. wyraża opinię, że w celu zapewnienia dalszej priorytetyzacji projektów, należy wziąć pod uwagę następujące kryteria:

— poprawa solidarności między państwami członkowskimi;

— wysoki poziom projektów,

— minimalne skutki projektów dla środowiska,

— kryterium, według którego projekty są najlepszym rozwiązaniem dla zainteresowanych grup;

80. podkreśla znaczenie współpracy regionalnej w przypadku planowania, wdrażania i kontroli ustalonych priorytetów i sporządzania planów inwestycyjnych oraz opracowywania konkretnych projektów; uważa, że obecne strategie dla makroregionów (takich jak na przykład region Morza Bałtyckiego czy Dunaju) mogą również posłużyć za modele platform współpracy przy uzgadnianiu i wdrażaniu projektów energetycznych;

81. podkreśla, że należy kontynuować integrację wewnętrznego rynku energii, wspierając w szczególności projekty, dzięki którym będzie można zapewnić jednorodny skład krajowych koszyków energetycznych w stosunku do krajów sąsiadujących.

82. podkreśla, że należy znieść przeszkody utrudniające konkurencję oraz rozwój rynkowy wszystkich infrastruktur energetycznych, w tym sieci ciepłowniczych i chłodniczych;

83. przypomina, że naturalne przeszkody geograficzne na obszarach wyspiarskich bardzo utrudniają integrację tych terenów z siecią elektroenergetyczną Unii oraz że należy przedsięwziąć z myślą o tych obszarach specjalne środki, aby zmniejszyć ich zależność energetyczną, co można osiągnąć dzięki rozwojowi ich wewnętrznych możliwości w dziedzinie wykorzystania odnawialnych źródeł energii lub wspieraniu efektywności energetycznej i oszczędzania energii;

84. podkreśla, że należy poprawić przejrzystość poprzez jasne informowanie ogółu społeczeństwa o celu każdego projektu i o danych technicznych dotyczących jego planowania; domaga się, by potwierdzenia zgodności były weryfikowane w ramach konsultacji publicznych;

85. uważa, że wsparcie powinny otrzymać nie tylko duże projekty infrastrukturalne, lecz także mniejsze projekty, które mogą mieć wysoką wartość dodaną i zostać szybciej zrealizowane;

86. wzywa Komisję do dopilnowania, by projekty, którym nadano status projektów leżących w interesie europejskim, spełniały wyżej wymienione kryteria również po ich zatwierdzeniu; jest zdania, że w przypadku wprowadzenia do projektu poważnych zmian status projektu leżącego w interesie europejskim należy poddać przeglądowi;

Szybkie i przejrzyste procedury udzielania zezwolenia

87. zgadza się z koniecznością zapewnienia terminowego wdrożenia projektów leżących w interesie europejskim (PEI) i z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący ukierunkowania i zacieśnienia współpracy w zakresie procedur udzielania zezwoleń i usprawnienia oraz przyspieszenia tych procedur, – z zastrzeżeniem poszanowania zasady pomocniczości i kompetencji poszczególnych państw w zakresie przyznawania zezwoleń – w celu dopilnowania, by obowiązujące terminy w tym zakresie nie hamowały wszystkich innowacyjnych działań inwestorów prywatnych;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

88. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie krajowej jednostki kontaktowej dla każdego z projektów leżących w interesie europejskim („punkt kompleksowej obsługi”) stanowiącej wspólny administracyjny łącznik między wykonawcami i poszczególnymi organami uczestniczącymi w procedurze udzielania zezwolenia; jest zdania, że w odniesieniu do projektów transgranicznych należy zapewnić dalszą koordynację między krajowymi punktami kompleksowej obsługi i większą rolę Komisji w tym zakresie; zaznacza, że przed utworzeniem nowych punktów kompleksowej obsługi Komisja i władze krajowe muszą w pełni wykorzystać istniejące instytucje;

89. podkreśla, że każda krajowa jednostka kontaktowa musi być niezależna oraz wolna od wpływu politycznego lub gospodarczego; jest zdania, że projekty leżące w interesie europejskim powinny być rozpatrywane w kolejności zgłoszenia oraz w terminie, który zostanie określony w przyszłym wniosku Komisji;

90. podkreśla znaczenie finansowania projektów w przewidzianym czasie oraz wysokiej jakości dialogu między zainteresowanymi stronami; zachęca Komisję do opracowania systemu ostrzeżeń – od łagodnych do ostrzejszych – na wypadek, gdyby dane państwo członkowskie nie rozpatrzyło wniosku o zezwolenie w odpowiednim czasie oraz do śledzenia z bliska, czy krajowe procedury administracyjne zapewniają poprawne i szybkie wdrażanie projektów leżących w interesie europejskim; w dziedzinach, w których występują trudności, z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie orientacyjnych terminów granicznych, w których właściwe organy muszą wydać ostateczną decyzję; wobec braku takiej decyzji wzywa Komisję do zbadania, czy takie opóźnienie mogłoby być rozumiane jako przeszkoda utrudniająca danemu państwu członkowskiemu prawidłowe i szybkie urzeczywistnienie unijnego wewnętrznego rynku energii;

91. apeluje do Komisji o określenie, przy uwzględnieniu szerokiego zakresu specyficznych aspektów projektów i ich specyfiki terytorialnej, czy możliwe jest stworzenie wspólnych lub skoordynowanych procedur ustanawiających konkretne kluczowe środki i najlepsze rozwiązania (stała wymiana informacji, terminowe informowanie o decyzjach, wspólne mechanizmy rozwiązywania problemów itp.) oraz o dokonanie oceny trwałości stosowania procedur arbitrażowych jako narzędzia podejmowania ostatecznych decyzji;

92. podkreśla potrzebę bardziej czynnego podejścia i uznaje, że zapewnienie większej przychylności miejscowej ludności dla infrastrukturalnych projektów energetycznych idzie w parze z przedstawieniem odpowiednich informacji o celach tych projektów oraz zaangażowaniem tej ludności w opracowywanie tych projektów na jak najwcześniejszym etapie; domaga się udziału na wszystkich szczeblach społeczeństwa obywatelskiego, organizacji pozarządowych, przemysłu, partnerów społecznych i organizacji konsumenckich w procesie konsultacji dotyczącym projektów leżących w interesie europejskim; wzywa Komisję do opracowania systemu konsultacji i oceny w celu określenia i rozpowszechniania sprawdzonych rozwiązań oraz wiedzy na temat publicznej akceptacji infrastruktury;

93. ze względu na znaczenie, jakie mają regionalne strategie w dziedzinie energii odnawialnej dla możliwości rozwoju regionalnego, podkreśla konieczność utworzenia platformy wymiany najlepszych wzorców wypracowanych w regionach, przy uwzględnieniu pozytywnych doświadczeń władz miejskich i regionalnych wyspecjalizowanych w energii odnawialnej, oszczędności energii i efektywności energetycznej; wzywa w związku z tym do utworzenia systemu konsultacji i oceny, aby w miarę możliwości wskazywać, dzielić się i powielać najlepsze wzorce oraz wiedzę o akceptacji infrastruktur przez społeczeństwo;

94. podkreśla, że największe wyzwanie polega na uzyskaniu akceptacji społeczności lokalnej dla projektów w zakresie infrastruktury energetycznej; jest przekonany, że akceptację i zaufanie obywateli i decydentów można osiągnąć jedynie dzięki przeprowadzeniu otwartych i przejrzystych debat przed podjęciem decyzji dotyczącej projektów w zakresie infrastruktury energetycznej;

95. zwraca się do Komisji o ocenę, czy modernizacja i udoskonalenie istniejących korytarzy energetycznych są bardziej pożądane niż budowa nowych korytarzy pod kątem opłacalności i akceptacji ze strony opinii publicznej;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

96. zaleca przekazywanie większej ilości informacji na temat znaczenia sieci energetycznych w Unii Europejskiej; wzywa Komisję do rozważenia możliwości rozpoczęcia europejskiej kampanii informacyjno-komunikacyjnej dotyczącej tych sieci z myślą o odbiorcach na szczeblu krajowym i lokalnym;

Instrumenty finansowania

97. zauważa, że inwestycje w sieci są cykliczne i powinny być oceniane z perspektywy czasu; zaznacza, że wiele obiektów powstałych w ostatnich dziesięcioleciach, by połączyć scentralizowane elektrownie, jest już przestarzałych; wskazuje na fakt, że społeczeństwo będzie oczekiwało zoptymalizowania kosztów utrzymania działalności istniejącej infrastruktury oraz budowy nowej infrastruktury poprzez partnerstwa publiczno-prywatne oraz rozwój innowacyjnych instrumentów finansowych; podkreśla konieczność adekwatnego spełniania wymogów infrastrukturalnych oraz unikania blokowania zdolności do wytwarzania nadwyżek, w pełni uwzględniając racjonalny pod względem kosztowym potencjał w zakresie efektywności energetycznej;

98. podkreśla, że skuteczne funkcjonowanie rynku powinno umożliwić pokrycie znacznej części kosztów wymaganych do inwestycji infrastrukturalnych w oparciu o zasady właściwego przydziału kosztów, przejrzystości, niedyskryminacji i opłacalności oraz zgodnie z zasadą „użytkownik płaci”; apeluje do Komisji, by zbadała, czy istniejące zachęty regulacyjne są wystarczające, aby wystosować konieczne sygnały dla rynku, oraz jakie dodatkowe środki, w tym w zakresie udoskonalenia zasad podziału kosztów, są wymagane;

99. uważa, że jeżeli nie ma żadnej innej alternatywy regulacyjnej, zaś rynek nie może sam sprostać potrzebom inwestycyjnym, finansowanie UE może być wymagane dla ograniczonej liczby projektów leżących w interesie europejskim, których specyfika sprawia, że są one nieopłacalne z handlowego punktu widzenia, lecz ich wdrażanie jest konieczne do osiągnięcia celów polityki energetycznej UE; uważa, że publiczne środki finansowe mogą zostać wykorzystane do zwiększenia inwestycji poprzez opracowanie innowacyjnej mieszanej struktury instrumentów finansowych, pod warunkiem, że nie prowadzi to do zakłócenia konkurencji;

100. przypomina, że Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego uczestniczy w dużej mierze w finansowaniu projektów infrastrukturalnych, również z dziedziny energii, i podkreśla, że polityka spójności na szczeblu lokalnym i regionalnym odgrywa znaczącą rolę w zwiększaniu efektywności energetycznej i osiągnięciu przez Unię celów w zakresie energii odnawialnej;

101. podkreśla, że Fundusz Spójności i fundusze strukturalne nadal powinny mieć kluczowe znaczenie dla naszych projektów infrastrukturalnych; uważa, że każda próba utworzenia nowych funduszy sektorowych z funduszy polityki spójności byłaby chybiona;

102. wzywa Komisję do zapewnienia, że finansowanie inwestycji w infrastrukturę będzie oparte na podejściu rynkowym, aby zapobiec zakłóceniom konkurencji i niewłaściwym bodźcom do inwestycji oraz uniknąć nieuzasadnionych fluktuacji między państwami członkowskimi pod warunkiem, że jednocześnie zostanie zabezpieczony interes publiczny, zwłaszcza na poziomie lokalnym i regionalnym oraz na obszarach o szczególnych cechach geograficznych, takich jak wyspy, regiony górskie i obszary słabo zaludnione, poprzez ograniczenie kwoty finansowania publicznego, co powinno doprowadzić do innowacyjnego połączenia instrumentów finansowych pobudzających do inwestycji prywatnych;

103. uważa, że Unia Europejska powinna finansować projekty nieatrakcyjne z punktu widzenia rynku, które nie są w stanie przyciągnąć prywatnych inwestorów, ale z punktu widzenia polityki energetycznej są kluczowe dla powiązania odizolowanych regionów UE z europejskimi sieciami energetycznymi i sieciami gazu ziemnego jako integralna część procesu tworzenia ujednoczonego rynku energetycznego w Unii Europejskiej;

104. zwraca się do Komisji o umożliwienie finansowania ze środków publicznych tylko tym państwom członkowskim, które w pełni wdrożyły obowiązujące prawodawstwo UE i stosują je w prawidłowy sposób, w tym przepisy regulujące przewidziane w trzecim pakiecie dotyczącym rynku wewnętrznego;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

105. wzywa Komisję do przeglądu przepisów dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do infrastruktury energetycznej oraz w miarę konieczności do przedstawienia wniosków w celu zmiany tych przepisów, tak aby umożliwić państwom zachęcanie do modernizacji infrastruktury; jednocześnie wzywa Komisję do wydania nowego dokumentu wytyczne dotyczące finansowania projektów ze środków publicznych oraz obecnych przepisów dotyczących pomocy państwa, który określałby jasne kryteria finansowania infrastruktury energetycznej ze środków publicznych; podkreśla, że dokument ten musi zostać opracowany wspólnie przez DG ds. Energii, DG ds. Konkurencji i DG ds. Rozwoju Regionalnego, tak aby zapobiec wszelkiemu brakowi spójności w przepisach Komisji;

106. w oparciu o cele strategiczne wzywa do uwzględnienia kryterium geograficznego w przypadku przyszłych dotacji dla sektora energetycznego w obszarze infrastruktury oraz badań i rozwoju; ponadto nalega, aby rozwinięte regiony otrzymywały środki na badania i rozwój tylko wtedy, gdy wspierana działalność prowadzona jest we współpracy z regionami słabiej rozwiniętymi;

107. podkreśla, że stabilne, przewidywalne i adekwatne ramy prawne, w tym odpowiednia stopa zwrotu kosztów projektów i zachęty dla projektów, mają zasadnicze znaczenie dla wspierania inwestycji zarówno w zakresie przesyłu, jak i dystrybucji; podkreśla, że organy regulacyjne powinny wesprzeć wdrażanie nowych technologii za pośrednictwem zachęt rynkowych i projektów pilotażowych;

108. jest zdania, że finansowanie prywatne może ułatwić terminową budowę wymaganej infrastruktury energetycznej, gdyż już sam wymiar wyzwania w zakresie infrastruktury jest tak duży, że należy odpowiednio odblokować środki prywatne; uważa, że mając na uwadze to, iż prywatni inwestorzy podejmują wyzwanie w zakresie infrastruktury, Komisja powinna określić jasne wytyczne dotyczące zaangażowania podmiotów rynkowych i inwestorów prywatnych w tak zwane „połączenia komercyjne”; jest zdania, że problemy związane z możliwymi skutkami oddziaływania na funkcjonowanie rynku można przezwyciężyć, jeśli połączenia komercyjne będą zobowiązane do przekazywania wszystkich swoich zdolności rynkowej;

109. podkreśla, że należy jak najpełniej wykorzystać narzędzia rynkowe, w tym udoskonalenia w zakresie zasad podziału kosztów, obligacje infrastrukturalne, fundusze obrotowe, fundusze na rzecz energii odnawialnej, pożyczki gwarancyjne, instrumenty podziału ryzyka, zachęty dla tworzenia partnerstw publiczno-prywatnych, partnerstwa z EBI – poprzez zwiększenie jego zdolności interwencyjnej i dostępnych zasobów – oraz wykorzystać dochody ze sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji na rzecz projektów w dziedzinie odnawialnych źródeł energii i efektywności energetycznej, jak również, w odpowiednich przypadkach, inne innowacyjne instrumenty finansowe; nawołuje Komisję do uwzględnienia potencjału finansowego i warunków rynkowych panujących w mniej rozwiniętych państwach członkowskich;

110. podkreśla wagę ściślejszej i skuteczniejszej współpracy z sektorem prywatnym i instytucjami finansowymi, a w szczególności z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym oraz Europejskim Bankiem Odbudowy i Rozwoju, w celu uzyskania niezbędnego finansowania, zwłaszcza dla projektów uznawanych za priorytetowe; zachęca Komisję, aby rozpatrzyła inne innowacyjne instrumenty finansowe i wspierała tworzenie partnerstw publiczno-prywatnych, którym władze lokalne, regionalne lub krajowe zapewnią odpowiednie zachęty, ramy prawne i wsparcie polityczne; podkreśla w tym kontekście potrzebę opracowania pomocy technicznej i inżynierii finansowej na poziomie władz regionalnych i lokalnych, w celu wsparcia lokalnych podmiotów w tworzeniu projektów w zakresie efektywności energetycznej, np. w oparciu o stworzony przez EBI mechanizm pomocy technicznej ELENA oraz o doświadczenia przedsiębiorstw świadczących usługi energetyczne (ESCO), jeżeli chodzi o infrastruktury służącej efektywności energetycznej;

111. popiera pomysł wyemitowania wspólnych obligacji europejskich przeznaczonych na finansowanie projektów w celu sfinansowania znaczących potrzeb infrastrukturalnych i przedsięwzięć strukturalnych w ramach nowej agendy UE 2020, w tym nowej strategii na rzecz rozwoju infrastruktury energetycznej; uważa, że obligacje UE przeznaczone na finansowanie projektów zapewniłyby realizację wymaganych inwestycji i dawałyby wystarczający poziom zaufania, dzięki czemu najważniejsze projekty inwestycyjne łatwiej znajdowałyby wymagane wsparcie, a tym samym stałyby się ważnym mechanizmem maksymalnego wykorzystania wsparcia publicznego; przypomina, że w celu zapewnienia Europie zrównoważonej podstawy projekty te muszą przyczynić się do ekologicznej transformacji naszych gospodarek;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

112. uważa w szczególności, że unijne obligacje na rzecz projektów mogą stać się kluczowym instrumentem finansowym sprzyjającym niezbędnym inwestycjom w dziedzinie infrastruktury energetycznej w Europie, co pomoże prywatnym spółkom celowym pozyskiwać od inwestorów środki finansowe w ramach rynku kapitałowego; wzywa Komisję do opracowania w trybie pilnym wniosku ustawodawczego dotyczącego unijnych obligacji na rzecz projektów;

113. podkreśla znaczenie opracowania przez organy regulacyjne wspólnej metodyki, jeśli chodzi o podział kosztów transgranicznych projektów infrastrukturalnych, ponieważ tego typu zachęty do tworzenia infrastruktury sieci charakteryzują się wielorakimi niedoskonałościami rynku, przede wszystkim ze względu na naturalny monopol i brak konkurencji;

114. podkreśla znaczenie przejrzystych, proporcjonalnych, niedyskryminujących i sprawiedliwych stawek dla zapewnienia odpowiedniego podziału kosztów inwestycji w transgraniczną i wewnętrzną infrastrukturę przesyłową, której transgraniczny wpływ w znaczny sposób przyczynia się do osiągnięcia celów politycznych UE, uczciwych cen dla konsumentów i większej konkurencyjności; wzywa państwa członkowskie do powstrzymania się od stosowania zbyt niskich regulowanych opłat taryfowych; z zadowoleniem przyjmuje przedstawiony przez Komisję Europejską wniosek dotyczący REMIT;

115. przypomina, że trzeci pakiet nakłada na organy regulacyjne w związku z ustalaniem stawek taryfowych obowiązek oceny inwestycji nie tylko na podstawie korzyści w swoim państwie członkowskim, ale na podstawie korzyści na skalę całej UE; domaga się, by ACER zagwarantowała, że jej członkowie biorą pod uwagę ten obowiązek; zwraca się do Komisji o dalsze rozważenie, czy, jeżeli przy określaniu stawek nie można sprawiedliwie rozdzielić kosztów i korzyści, mechanizmy kompensacyjne opierające się na ścisłej przejrzystości mogłyby okazać się użyteczne przy zatwierdzaniu projektów transgranicznych, lub innych odpowiednich projektów wewnętrznych niezbędnych do realizacji celów w zakresie polityki energetycznej UE;

116. podkreśla znaczenie zwiększenia potencjału wzajemnych połączeń sieci energetycznych w wymiarze ponadgranicznym i podkreśla, że na realizację wyznaczonych celów, w tym celów w zakresie spójności terytorialnej, należy zapewnić odpowiednie środki finansowe;

117. wzywa do utworzenia na szczeblu europejskim ulepszonych instrumentów finansowych w celu wsparcia samorządów terytorialnych w ich wysiłkach inwestycyjnych w dziedzinie zrównoważonej produkcji energii;

118. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji, która zaproponowała, że w 2011 r. przedstawi wniosek dotyczący uregulowania kwestii podziału kosztów realizacji projektów skomplikowanych technicznie lub projektów transgranicznych, ponieważ taki podział uznaje się za jedną z głównych przeszkód utrudniających rozwój infrastruktury transgranicznej oraz nowego instrumentu finansowania przeznaczanego na wsparcie projektów priorytetowych na lata 2014-2020;

119. uważa, że ważne jest, aby w przyszłości zwracano większą uwagę na gwarancje finansowe inwestycji oraz aby przewidywane ramy finansowe były opracowywane łącznie z planowaniem okresu budżetowego 2014-2020;

VII. Inne kwestie infrastrukturalne

120. uważa, że wszystkie zewnętrzne rurociągi i inne sieci energetyczne wchodzące na terytorium Unii Europejskiej powinny być zarządzane zgodnie z przejrzystymi porozumieniami międzyrządowymi oraz zasadami rynku wewnętrznego, łącznie z przepisami dotyczącymi dostępu stron trzecich, klauzulami przeznaczenia, nadzorem nad zasadami przydziału i zarządzania ograniczeniami przesyłowymi, czasem trwania umów oraz klauzulą „take-or-pay” („bierz lub płać”); wzywa Komisję do zapewnienia tego, by obecne i przyszłe porozumienia dotyczące rurociągów oraz porozumienia handlowe były zgodne z europejskim dorobkiem prawnym w dziedzinie energii, a w razie potrzeby wzywają do podjęcia odpowiednich kroków;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

121. wzywa Komisję do dalszego ograniczenia przyznawania zwolnień od dostępu stron trzecich do infrastruktury energetycznej oraz do przeglądu przyznanych zwolnień w celu sprawdzenia, czy nadal są one potrzebne; zwraca uwagę, że udostępnianie finansowania publicznego lub wspieranie projektów za pośrednictwem takich instrumentów jak obligacje infrastrukturalne zarządzane przez EBI itp. powinno zmniejszyć lub wyeliminować potrzebę otrzymywania zwolnień od dostępu stron trzecich;

*

* *

122. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i państwom członkowskim.

Usługi socjalne użyteczności publicznej

P7_TA(2011)0319

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie przyszłości usług socjalnych świadczonych w interesie ogólnym (2009/2222(INI))

(2013/C 33 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 2 i art. 3 ust. 3, oraz Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 9, 14, 106, 151, 153 ust. 1 lit. j) i k), 159, 160, 161 i 345 oraz załączony do niego Protokół nr 26,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art.36,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych, przyjętą przez Wspólnotę Europejską dnia 26 listopada 2009 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą usług na rynku wewnętrznym ⁽³⁾, w szczególności jej art. 1 ust. 3,
- uwzględniając decyzję nr 1098/2008/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 października 2008 r. w sprawie Europejskiego Roku Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym (2010) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Realizacja wspólnotowego programu lizbońskiego: Usługi socjalne użyteczności publicznej w Unii Europejskiej” (COM(2006)0177) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji dotyczący usług socjalnych użyteczności publicznej w Unii Europejskiej (SEC(2006)0516),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Usługi świadczone w interesie ogólnym, w tym usługi socjalne świadczone w interesie ogólnym: nowe zobowiązanie europejskie” (COM(2007)0725),

⁽¹⁾ Dz.U. L 23 z 27.1.2010, s. 35.

⁽²⁾ Dz.U. L 315 z 3.12.2007, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 298 z 7.11.2008, s. 20.